

[Korsgaard.]

one two step, eller hvad det nu hedder. Det hører sig til, at Officerer kan bevæge sig, som de, ogsaa rent selskabeligt set, bør bevæge sig, og at det skulde være noget saa forfærdelig urimeligt, forstaar jeg ikke. Dette er naturligvis i og for sig en Biting, men da den højtærede Finansminister har fundet det paakrævet ved Fremlæggelsen af Finansloven at omtale Dansen, har jeg ment, at jeg ogsaa maatte have Grund til at fremsætte et Par Bemærkninger derom.

Men det, jeg altsaa paa det bestemteste vil hævde, er, at Landstingets Forsøg paa at faa Loven mindre brudt, end den i og for sig var, kan ikke karakteriseres paa den Maade, som den højtærede Finansminister gør: at det til noget unyttigt Gøgl vil sætte et eller andet Beløb ind. Jeg maa hævde, at for denne Regering som for enhver anden gælder det, at bestaaende Lov skal holdes. Paa det Omraade, det her drejer sig om, er der jo mange, der har forsyndet sig, men at berømme dette synes jeg dog i hvert Fald, man ikke har nogen Grund til.

Jeg maa altsaa betegne Finansloven som et efter Omstændighederne nøgternt Budget, som jeg mener, man har Lov til at haabe kan holde, ogsaa fordi der altid erfaringsmæssigt gaar et Stykke Tid, før en Krise rigtig for Alvor gør sig gældende paa Finansloven, og det er min sikre Tro, at det ogsaa vil gaa saaledes med den Krise, vi er inde i, og som maaske kan blive værre. Jeg maa altsaa hævde, at Finansloven, som den er vedtaget, er rimeligt og forstandigt beregnet. Men selv om jeg altsaa tror, den Krise, vi er inde i, neppe vil komme til at virke saa voldsomt, at den forskyder Tallene til at gaa fra Plus til Minus, ser jeg dog saaledes paa Krisen, at den meget vel kan stille Krav om store direkte Udgifter paa forskellig Maade, som Lovgivningsmagten kommer til at tage sig af, og som altsaa kan forrykke Forholdet ganske overordentligt.

Inden jeg gaar over til at fremsætte nogle faa Bemærkninger herom, vil jeg gerne have Lov til at sige nogle Ord om de Arbejdsstridigheder, der, efter hvad den højtærede Statsminister har sagt, nu er bilagt. En Udtalelse af denne Art fra en saa autoritativ Side som den højtærede Statsminister kan jo kun glæde. Jeg maa tilstaa, jeg troede, at Krisen endnu ikke var bilagt, men hvis det ikke er en Fortalelse — og paa et saa vigtigt Omraade har man vel ikke Lov til at gaa ud fra, at det kan være en Fortalelse —, har vi altsaa en autoritativ Udtalelse for, at Lockouten er, om jeg saa maa sige, blæst af. Det kan jo, som sagt, kun

glæde, at saa er. I øvrigt kunde der om det Problem, som her opruller sig, være Anledning til at sige meget, men naturligvis skal jeg indskrænke mig til meget faa Bemærkninger.

Jeg vil da gerne først vende mig mod den Betragtning, som Aviserne er tilbøjelige til at gøre gældende, at naar Kampen staar mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, er det dem, der ikke er med i Kampen, der skal betale Omkostningerne. Hvad er det dog for noget bagvendt Snak! Hvorfor føres en saadan Kamp? Ja, hvis ikke der staar samfundsmæssige Interesser bagved, vilde det dog sandelig være hen i Vejret at føre en saadan Kamp, og man kan dog vel ikke tænke sig, at Arbejdsgiverne, henholdsvis Arbejderne, for de enkelte Personers Fornøjelses Skyld skulde gøre det. Bagved en saadan Kamp maa der fornuftigvis staa dette, at man ud fra sin Samfundsopfattelse maa anse det for nødvendigt, enten at Lønnen sættes op, eller, som i det foreliggende Tilfælde, at Lønnen sættes ned, og her at ville spænde visse Led af Samfundet ud og sige, at det er en Kamp, der ikke vedrører os, det er Vrøvl. Lad os tage det konkrete Tilfælde, at man vil sige, at Huslejen er for dyr. Kampen føres for at faa Lønningerne ned, baade naturligvis Lønningerne i de direkte beskæftigede Fag, Teglværksindustrien og ogsaa Mesterlønningerne. Der maa man til Gængæld fra anden Side føre en Kamp ind, og disse Kampe ender med, at Huslejen bliver billigere. Saa kan dog enhver begribe, at det netop er den Part, som ikke er direkte Led i Kampen, som i Virkeligheden i givet Fald kan faa en særlig Interesse i, at Kampen faar et Udfald i en bestemt Retning.

Det var det ene, jeg gerne vilde nævne. Det andet Moment, jeg ønsker at fremdrage, er: Kan et Samfund finde sig i, at en forholdsvis lille Kreds af Mennesker kan sætte hele Samfundets Økonomi i Staa? Det vil jo vides fra den sidste Afstemning, at der findes en efter Omstændighederne lille Kreds af faglige Arbejdere, som er imod den Overenskomst, som altsaa den højtærede Statsminister siger er afsluttet. Kan et Samfund finde sig i, at ganske faa Mennesker kan sætte Samfundet i Skak? Jeg synes, det i hvert Fald er saare betænkeligt. Personlig er jeg en afgjort Modstander af tvungen Voldgift, idet jeg ved dette Ord forstaar, at naar f. Eks. Arbejdernes store Flertal vedtager eet, saa skulde man dog gennem tvungen Voldgift kunne forlange, at de skulde gaa ind paa noget andet. Noget saadant er jeg imod, bl. a. ud fra den Betragtning, at i Praksis kan man ikke gennemføre det. Ligesaa er jeg imod, at man imod